

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4571/2022
11.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Недељков адвокат из ..., против туженог-противтужиоца „Тгауал корпорација“ а.д. Крушевац, чији је пуномоћник Боривоје Лањевац адвокат из ..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца-противтуженог која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2916/21 од 05.07.2022. године, у седници већа која је одржана дана 11.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца-противтуженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2916/21 од 05.07.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1 15/20 од 23.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је незаконито решење о отказу уговора о раду број .. од 07.04.2017. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му накнади неисплаћене зараде са припадајућим порезима и доприносима од доношења решења о отказу уговора о раду до враћања на рад. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев којим је тужени-противтужилац тражио да се обавезе тужилац-противтужени да изврши повраћај новчаног износа од 271.005,49 динара са законском затезном каматом почев од 13.07.2017. године, као дана подношења противтужбе па до коначне исплате. Ставом петим изреке, обавезана је тужилац АА да туженом на име накнаде трошкова парничног износа исплати износ од 181.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2916/21 од 05.07.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца АА и потврђена

првостепена пресуда у ставовима првом и другом изреке, делу става трећег изреке којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени накнади неисплаћене зараде са припадајућим доприносима, од доношења решења о отказу уговора о раду до враћања на рад, као и у ставу петом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца АА за накнаду трошкова жалбеног поступка. Ставом трећим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става трећег изреке којим је одлучено о уплати пореза на зараде и тужба је у том делу одбачена као недозвољена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац-противтужени је благовремено изјавила ревизију не наводећи ближе разлоге.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца-противтуженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Наводима ревизије да побијана пресуда не садржи битне разлоге о свим релеватним правним и чињеничним питањима, указује се на битну повреду одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која не представља разлог за изјављивање ревизије, према члану 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац АА је био у радном односу код туженог од 08.10.1987. године до отказа уговора о раду решењем туженог од 07.04.2017. године. Оспореним решењем туженог број .. од 07.04.2017. године престао му је радни однос као технолошком вишку, због престанка потребе за обављање послова на које је био распоређен услед економских и организационих промена. У тренутку проглашења технолошким вишком тужилац је код туженог обављао послове ..., као једини извршилац на пословима тог радног места. Тужени је 20.02.2017. године донео Правилник о организацији и систематизацији послова, истог дана објавио на огласној табли и Правилник на снагу ступио дана 01.03.2017. године. Овим Правилником је угашено радно место ... . Одбор директора је 13.03.2017. године утврдио Предлог програма решавања вишка запослених који је усвојен дана 24.03.2017. године, достављен Националној служби за запошљавање и Самосталном синдикату који су се изјаснили. Оспорено решење је донето у спровођењу Програма решавања вишка запослених од 24.03.2017. године. Решење о отказу уговора о раду тужиоцу потписао је заменик генералног директора туженог, на основу писменог пуномоћја од 03.04.2017. године. Тужиоцу је по основу престанка радног односа као технолошком вишку, исплаћена отпремнина у износу који је наведен у решењу о отказу уговора о раду (271.005,49 динара). Тужени није запослио друга лица за вршење послова радног места ..., које је општим актом туженог угашено, већ је на раду задржао двојицу запослених који су обављали послове ... и наставили да раде на новосистематизованом радном месту ..., са предвиђена два извршиоца. На основу потписане приступнице у СС „Слога“ од 09.01.2017. године, као доказа изведеног у спроведеном поступку, тужилац је доказао да је члан тог синдиката. Оспореним решењем је тужиоцу радни однос престао као технолошком вишку, уз констатацију о немогућности

послодавца да му обезбеди други посао, преквалификацију, доквалификацију, нити понуди посао код другог послодавца.

Код изнетог чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили одредбу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду у вези са чланом 188. Закона о раду, када су одбили тужбени захтев.

Одредбом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Одредбом члана 188. истог Закона прописано је послодавац не може да откаже уговор о раду, нити на други начин да стави у неповољан положај запосленог због његовог статуса или активности у својству представника запослених, чланства у синдикату или учешћа у синдикалним активностима. Терет доказивања да отказ уговора о раду или стављање у неповољан положај запосленог није последица статуса или активности из става 1. овог члана је на послодавцу.

Према Конвенцији МОП-а број 135 о заштити и олакшицама које се пружају представницима радника у предузећу и препоруци број 143 о радничким представницима (одељак III тачка 5), раднички представници уживају заштиту од сваког штетног поступка по њих, посебно отпуштања са посла базирано на њиховом статусу или активностима у својству представника, или на чланству у синдикату, или учешћу у синдикалним активностима. Наведена Конвенција је ратификована законом („Службени лист СФРЈ“, бр. 14/82).

С обзиром на наведене законске одредбе, по оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови закључили да запослени који је члан синдиката не ужива апсолутну заштиту од отказа уговора о раду за време свог чланства или за време обављања функције у синдикату и по престанку функције, већ заштиту у погледу статуса и активности због којих не може трпети штетне последице. Међутим, уколико су испуњени законом прописани услови за престанак радног односа запосленог, неvezано за синдикалну активност, синдикални представник, односно члан синдиката је у истом положају као и сви запослени. Узрочна веза између синдикалног деловања запосленог и довођења запосленог у неповољан положај од стране послодавца се претпоставља. Терет доказивања чињенице да разлог за престанак радног односа или стављање запосленог у неповољан положај на било који начин не лежи у статусу или синдикалном деловању запосленог је на послодавцу. Тужени је у судском поступку, достављањем Правилника о систематизацији и организацији послова од 20.02.2017. године са организационом шемом, Одлуке о утврђивању програма вишка запослених у поступку приватизације за 2015, 2016. и 2017. годину са организационом шемом, Предлога програма за решавања вишка запослених из марта 2017. године и доказа да је исти достављен Националној служби за запошљавање и организацији Самосталног синдиката „Трауал корпорација“ а.д. Крушевац, доказао да је престанак радног односа тужиоца последица економских и организационих промена код

послодавца, услед којих је дошло до укидања радног места на којем је тужилац радио, као и више других радних места, односно до смањења броја запослених на појединим радним местима, због чега је укупно за 163 запослена престала потреба за радом код туженог. Тужени је пре доношења решења које је предмет спора донео Правилник о организацији и систематизацији послова којим је радно место тужиоца укинута и Програм решавања вишка запослених на који су се изјаснили Национална служба за запошљавање и синдикална организација туженог, који као послодавац није имао могућности да тужиоца премести на друге послове. Решење које је предмет спора је потписало овлашћено лице, тужиоцу је исплаћена отпремнина, па је тужени у погледу отказа уговора о раду, применом одредаба чланова 179. став 5. тачка 1. Закона о рад, поступио у складу са одредбама чланова од 153. до 160. истог Закона.

Неосновани су наводи у ревизији да је решење које је предмет спора потписало неовлашћено лице, обзиром да је уз поднесак туженог од 12.12.2019. године достављено пуномоћје од 03.04.2017. године којим је генерални директор туженог ББ овластио заменика генералног директора ВВ да у његово име а за рачун послодавца може потписивати решења о отказу уговора о раду, споразуме о регулисању међусобних права и обавеза, за запослене који су утврђени као вишак запослених по Програму решавања вишка запослених од 24.03.2017. године, а што је издавалац пуномоћја ББ и додатно потврдио у овереној изјави достављеној у поступку пред првостепеним судом.

Са изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**